

Balla Zoltán

A szaxofonozás a szíve, lelke, mindene

Fotó: Virtuózok fotóstábjá

Újabb zenei tehetséggel büszkélkedhet városunk: Bencze Máté, a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakgimnázium diákja (tősgyökeres bősörményi) már másodszor szerepelt országos megmérettetésen, a Duna Televízió által szervezett Virtuózok című műsorban. Tanára Linzenbold Gábor nagyon sokat segít neki a szakmai előrehaladásban és a nevelésben. Az iskolában általában napi négy órát gyakorol, ami kemény fizikai teljesítmény is, hiszen a szaxofon fújása komoly teher ajaknak, szívnek, tüdőnek egyaránt.

A tizenhat éves Máté 2017. április 14-én (pénteken) a Duna Televízió Virtuózok című műsora elődöntőjében nagyszerű hangszerjátékával kivívta a zsűri és az ország elismerését. Batta András zenetörténészről kishegeddült kapott, ami azt jelentette számára, hogy másik nyolc társával bejutott a május 5-i középdöntőbe. (2014-ben először jelentkezett a Virtuózokba, de akkor nem jutott el ehhez hasonló szintre.) Most a zongorakísérő-tanárnője ösztökölte az újbóli megmérettetésre. Az elődöntőben Jules Demerssemann: Fantázia című művét adta elő. Ez egy nagyon nehéz és karakteres mű. Különösen technikai szempontból adja fel a leckét a muzikusnak. Máté a 2017. május 5-én (pénteken) a Duna Televízió Virtuózok című műsora középdöntőjében André Waiglein: Rapszó-

dia I. tételét játszotta. Előadását hatásosnak és nagyszerűnek ítélte a tisztes zsűri. Innen azonban nem jutott be a fináléba.

Az önkormányzat 2017. szeptember 13-án, a Város Napján elismerő oklevéllel tüntette ki a nagyon tehetséges, fiatal zenészt, akiről a teljesítménye alapján bátran mondhatjuk: a szaxofonozás a szíve, lelke, mindene.

Mielőtt elmélyedtünk volna a kérdések sorában, kértem engedje meg, hogy a Hajdúsági Tükör Olvasói, Szerkesztősége és a magam nevében gratuláljak a Virtuózok versenyben nyújtott kiemelkedő szerepléséhez és a polgármesteri elismerő okleveléhez.

– Köszönöm szépen az elismerő szavakat és köszönöm a lehetőséget a Hajdúsági Tükörnek, hogy interjú adhatok – mondta az ifjú tehetség a tőle már megszokott kamaszos mosollyal. **Ki figyelt fel először arra, hogy jó az affinitásod a zenéhez? Volt-e a felmenőid között olyan személy, aki játszott valamilyen hangszeren?**

A szaxofon előtt furulyán játszottam, azt is jelenlegi tanárom, Linzenbold Gábor tanár úr tanította, és már akkor felfigyelt arra, hogy ezt a hangszeret másképp szólaltatom meg, mint a korombeli társaim.

Az őseim között nem volt senki, aki hangszeren tanult volna. Lehet, hogy adottságaik lettek volna hozzá, de a körülmények azok nem voltak adottak számukra. Anyai nagyapám és édes-

anyám szereti a zenét és szívesen énekelnek.

Hogyan és hol kezdődött a hangszeres zenei „pályafutásod”? Az alapképzésben kik voltak a tanáraid? Mi volt a kezdő hangszered?

Itt Bősörményben a Bartók Béla Zeneiskolában 7 éves koromban kezdtem el furulyázni. A bátyám akkor már két éve játszott ezen a hangszeren és tetszett az, hogy szép dallamokat fúj ki belőle. Követni akartam őt, hiszen egy kistestvér, sokszor lép a nagyobb testvér nyomdokai- ba. A szolfézst Miskolczi Józsefné Márti néni tanította, s mint mondtam, a furulyamesterem Linzenbold tanár úr volt.

A XXI. század az informatika forradalmát hozta. A mai fiatalok nagy többsége a számítógépek és az okos telefonok lázában ég. Hogy lehet az, hogy téged egy fúvós hangszer, a szaxofon bűvölt el?

Ebben a tekintetben lehet, hogy külön vagyok. Engem nem nagyon érdekelték ezek a számítógépes játékok sohasem. Nekem is van okos telefonom, meg szoktam is netezni, de ezeket inkább csak beszélgetésre, vagy különböző darabok meghallgatására használnom. Egy-egy zenei művet mások hogyan adnak elő, vagy hogyan dolgozzák fel az általam megtanulandó darabokat. Mivel rengeteget gyakorolok, így nincs is nagyon időm arra, hogy az informatikával foglalkozzam.

Fotó: Virtuózok fotóstábjá

Egyértelmű volt-e számodra, hogy a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakgimnáziumba jelentkezel? Milyen a konzis életed? Hogyan telnek az iskolás napjaid? Van-e bázai és nemzetközileg is ismert szaxofonos példaképed?

Tizenhárom éves korom óta Debrecenben tanulok. A hetedik és nyolcadik osztályt a Szent József Gimnáziumba jártam, onnan kerültem a Kodályba. Előtte és természetesen szüleim előtt is egyértelmű volt, hogy a zenei pályán fogom folytatni, hiszen az elért eredményeim (országos versenyek, területi megmérettetések, zeneiskolai eredmények) is arra utaltak, hogy nekem ez az utam.

A konzis élet? (Felcsillan a szeme, ahogy a kérdést önmagának is felteszi.) Nagyon jól. Bár nehéz összeegyeztetni a tanulást és a sok zenei órát, hogy mindenhol jól teljesítsek, de hál'istennek sikerül. A nagyon sok gyakorlás valamelyest a közismereti tárgyak tanulásának rovására megy. Kevés időt tudok a családdal is tölteni. Gyakorlatilag reggel 6 órától este 7-8 óráig az iskolában vagyok. Néha akad időm a barátokkal együtt lenni, beszélgetni, szórakozni.

Zenei példaképeim a tanárim. Felnevezek Linzenbold Gábor, Puskás Levente, Szepesi Bence tanár urak alapos tudására. Több kurzuson vettem részt, ahol több külföldi tanár is tanított, ők is a példaképeim. Külföldről Nikita Zimin az, akit különösen kedvelek a szaxofonosok közül.

Mikor kerültél kapcsolatba a Hajdúböszörményi Ifjúsági Fúvószenekarral? Mit jelent számodra a zenekari muzsikálás? Milyen a hangulat az együttesben? Mely szereplések voltak számodra is a legemlékezetesebbek a zenekarral? A klasszikusok és modern szerzők darabjait is játszani szoktatók. Van-e kedvenc zeneszerződ?

Szaxofonon talán vagy két hónapja, ha játszotam annak idején, amikor a bátyámmal együtt úgy döntöttünk, hogy megnézzük a fúvószene-

kari életet. Egészen kicsi voltam még: mindössze nyolc és fél éves. Akkor én voltam a legkisebb a zenekarban, most meg én vagyok a legmagasabb. Egy jó, összetartó közösséget, inspiráló erőt, vidámságot és sok örömet adott és ad számomra a zenekar. Olyan különleges lehetőségeket is nyújtott és nyújt, melyeket egészen kicsi gyermekkorom óta átélhetek: külföldi fellépések, utazás Németországba, Olaszországba, Horvátországba, Lengyelországba, illetve az augusztus 20-i, Debreceni Virágkarnevál-ok. Ez mind nagy és nagy-szerű élmény volt és marad számomra.

Tanyi Zoltán karnagy úr jó érzékkel gondoskodik arról, hogy a zenekar – úgy mond – ott-hon legyen a klasszikusok és a modern szerzők világában is. Azt hiszem, a közönségünk a december 2-i, karácsonyi gálaműsorunkon érezkel-hette, hogy a műsoraink ezt kellőképpen alá is támasztják. Örülök magam is, hogy egy remek estét tölthetünk ismét a „hazai” közönséggel, Bősörményben muzsikálni mindig különösen jó érzés és jó dolog számunkra. Sokszor zenélés közben is ütemesen tapsolnak, buzdítanak bennünket. Szóval: – hogy lezserebben mondjam – mindig jól veszik a lapot.

Kedvenc zeneszerzőm Ástor Pantaleón Piazzolla [‘astor pantale’ on pja ‘tsola] argentin származású. Tőle különösen kedvelem az Oblivion című művét.

Beszélgj arról, hogy milyen szakmai tapasztalatokat szereztél a virtuózozással? Kikkel kötöttél ott szorosabb barátságot? Próbálkoztál-e harmadszor is... hiszen három a magyar igazság!?

Szakmai szempontból nagyon sokat fejlődtem, hiszen a fordulók közötti tévéfelvételeknél alig két hét áll rendelkezésemre az újabb darab betanulásához: a korábbi felkészülesemhez képest itt sokkal jobban kellett koncentrálnom.

Azt még most nem tudom eldönteni, hogy a Virtuózok műsorába harmadszor is jelentkezem-e, hiszen rengeteg az elfoglaltságom. Készülnöm kell az érettségire is – bár még csak tizenegyedikes vagyok.

A konzi után merre visz a hangszeres utad – lesz-e felsőfokú folytatás? Akarsz-e majd tanítani?

A továbbtanulás nyilván nagy kérdés számomra. Érdekelne külföldi továbbtanulás is, de az nagyon megterhelő lenne a szüleim számára.

Azt, hogy tanítani szeretnék-e majd gyerekeket, még nem tudom, de az biztos, hogy az életem minden percét a szaxofonozás fogja kitölteni.

Melyek a legkiemelkedőbb díjaid és melyikre vagy a legbüszkébb?

Minden díjamba büszke vagyok. Ha mégis ki kellene emelni egyet-kettőt, akkor azt mondom, hogy nagyon sikeresnek tartom a 2016-os győri országos és a francia–magyar–német szervezésű nemzetközi (Peter Aaby) szaxofon versenyt, melyet Szombathelyen rendeztek. Az előzőn első, az utóbbin második helyezést értem el – nagyon nagy tudású versenytársak között. Köztük én voltam a legfiatalabb.

Bencze Máté ifjú szaxofonművésznünknek határozott elképzelései vannak a zenei pályáról. Szerényen és ösztönösen érzi, hogy van benne kellő zenei tehetség. De azt vallja: a tehetség önmagában nem ér semmit. Ahhoz, hogy az ember jó zenész lehessen, naponta több órára kezebe kell vennie a hangszerét: kitartóan és tudatosan kell gyakorolnia. A muzsikálás az élete. Mint mondja: zene nélkül nem tudna létezni. A szaxofonozás legalább annyira fontos számára, mint a jóízú kenyér. Tanyi karnagy úr azt tartja róla: „– Máté Magyarországon már világhírű”.

Mit is kívánhatnánk neki? Legyen világhírű és zenészsálmait a legteljesebben váltssa valóra a saját és közönsége örömére. Nagyon sok szép és feledhetetlen sikert, kedves Barátunk!